

SILOIE

1/2016

List želivských farníků, terciářů a přátel kláštera.

SVATÝ ROK MILOSRDENSTVÍ

Moji drazí přátelé,

všechny vás srdečně zdravím z našeho želivského kláštera a dovolím si začít tento úvodník malým příběhem.

slovo na úvod

Na začátku školního roku stála třídní učitelka šesté třídy před svými bývalými pátáky. Přejela všechny děti pohledem a řekla, že je má všechny stejně ráda a ráda je vidí. Byla to velká lež, neboť v jedné z předních lavic seděl schoulený chlapec, kterého učitelka ráda neměla. Seznámila se s ním, stejně jako se všemi svými žáky, v loňském školním roce. Hned tehdy si všimla, že si nehraje se spolužáky, má špinavé oblečení a je cítit, jako by se dávno nemyl. V průběhu času byl vztah učitelky k tomuto žákovi čím dál horší a došlo to až tak daleko, že by nejraději všechny jeho práce přeškrtnala červenou tužkou a napsala mu pětky. Jednou zástupce ředitele školy požádal o rozbor posudků všech žáků od počátku jejich školní docházky. Učitelka si spis tohoto neoblíbeného žáka nechala až na konec. A když konečně došla až k němu a chtě nechtě začala číst posudky na něj, byla ohromena.

Učitelka, která chlapce vedla v první třídě, napsala: „Je to překrásné dítě se zářivým úsměvem. Domácí úkoly dělá přesně a čistě. Být s ním pohromadě je prostě radost.“

Ve druhé třídě o něm učitelka psala: „Vynikající žák, kterého si váží jeho kamarádi, má však problémy v rodině: matka trpí nevyléčitelnou nemocí a jeho domácí život je nejspíš prostě boj se smrtí.“

Učitelka ve třetí třídě uváděla: „Smrt matky na chlapce velmi silně dolehla. Snaží se ze všech sil, otec však o něj nejeví žádný zájem, a pokud nedojde k nějaké změně, odrazí se jeho život brzy i na učení.“

Ve čtvrté třídě psala učitelka: „Chlapec neplní své povinnosti, o učení nemá zájem, nemá prakticky žádné kamarády, často usíná přímo ve třídě.“

Když učitelka posudky dočetla, velmi se sama před sebou zastyděla. Cítila se ještě hůře, když jí k Vánocům donesly všechny děti dárky zabalené do lesklého dárkového papíru se stužkami. Dárek od jejího neoblíbeného žáka byl zabalen do silného hnědého papíru. Některé děti se začaly smát, když učitelka z toho zchumlaného balíčku vyndala náramek, ve kterém chyběly některé kamínky a lahvičku parfému plnou jenom do čtvrtiny. Učitelka však zarazila smích ve třídě, když vykřikla: „To je ale krásný náramek!“ Otevřela lahvičku s

parfémem a několik kapek si stříkla na zápěstí. V ten den se chlapec po vyučování zdržel ve třídě, přišel k učitelce a řekl jí: „Dneska voníte, jako voněla moje maminka.“ Po jeho odchodu učitelka dlouho plakala. Po nějaké době se začal neoblíbený žák vracet k životu. Koncem školního roku už patřil k nejlepším. Po roce, když už pracovala s jinými dětmi, našla pode dveřmi třídy psaníčko, kde jí tento žák psal, že byla nejlepší učitelkou, která ho kdy učila. Uběhlo dalších pět let, než dostala od svého bývalého žáka další dopis. Psal jí, že dokončil střední školu jako třetí nejlepší žák třídy a že ona je stále ještě nejlepší učitelka, kterou v životě poznal. Po dalších čtyřech letech dostala učitelka dopis, kde jí její žák psal, že přes všechny těžkosti už brzo dokončí universitu s nejlepším hodnocením a znovu potvrdil, že až dosud právě ona je tou nejlepší učitelkou jeho života. Za čtyři roky na to dorazil další dopis. Tentokrát jí bývalý žák psal, že když dokončil univerzitu, rozhodl se ještě zvýšit úroveň svého vzdělání. Před jeho jménem stál tentokrát titul „doktor“. Také v tomto dopise jí psal, že je nejlepší učitelkou, kterou v životě měl. Čas plynul. V jednom dopise jí napsal, že se seznámil s dívkou, s níž se chce oženit. Jeho otec zemřel před dvěma roky a on by se rád zeptal, jestli by na jeho svatbě přijala místo, které obvykle patří ženichově matce. Učitelka samozřejmě souhlasila. Ve svatební den svého žáka si učitelka vzala onen náramek s chybějícími kamínky a koupila si parfém, který nešťastnému chlapci připomínal maminku. Přivítali se, objali, a mladý muž ucítil známou vůni. „Děkuji vám, že jste mi věřila, děkuji, že jste mi dala znát, že mě někdo potřebuje, že něco znamenám, že jste mě naučila uvěřit ve své síly a rozlišovat dobré od špatného“. Učitelka mu se slzami v očích odpověděla: „Mýlíš se, to ty jsi mě všemu naučil. Dokud jsem se s tebou neseznámila, neuměla jsem vůbec učit“.

Na tomto příběhu si uvědomuji, jak je důležité nikým nepohrdat a nikoho nepodceňovat, jak je krásné, když si všímám zvláště těch slabších a potřebných. Můžeme zde vidět, jakou moc má milosrdenství a soucit s těmi, kteří jsou vedle nás. Jak můžeme pomoci třeba jenom jediným úsměvem nebo podáním ruky, povzbuzením... Všichni se potřebujeme navzájem, samotný Pán nám to ukazuje. Když jdeme životem, pak pochopíme, že to je jediná cesta k radosti a pokoji. Chci to doložit malými skutečnostmi z naší komunity: „Jak je dobře, když bratři jsou pospolu, je to jako balzám. Tak je to napsáno přímo v Písmu svatém. Chci se vámi podělit o naši radost z toho, jaké dobré ovoce sklízíme, když se spolubratry žijeme v tomto duchu. Daří se nám pak uskutečňovat krásné akce, jako bylo například diecézní setkání ministrantů,

setkání mládeže, kurzy Alfa nebo semináře s irským kazatelem Patrikem Collinsem a Američankou Mary Shaw. Máme radost, že brzy otevřeme klášterní restauraci a nový pivovar. V loňském roce se nám podařilo opravit náš opatský kostel z venku i uvnitř. V roce Božího milosrdenství přeji každému Boží požehnání a setkání s Jeho láskou.

Váš opat želivský + Jáchym Jaroslav Šimek, O. Praem.

Takhle by to prý vypadalo, kdyby šel Mojžíš přes Rudé moře v roce 2016.

Nedávno jsem zažil zdánlivě banální situaci. Po dlouhé době jsem jel na chalupu autobusem. Cesta je to dlouhá, a tak jsem se rozhodl, že se budu modlit. V našlapaném autobuse se mi podařilo obsadit jedno z posledních míst. Sedl jsem si a prohlédl spolucestující. Kolem mě seděly štěbetající slečny, které se vracely z práce domů, a úplně vzadu v rohu byl On. Bylo mu tak pětadvacet a s každým v okolí živě komunikoval. Podle řeči a výrazu jsem usoudil, že je mentálně retardovaný. Byl jsem rád, že nesedím přímo vedle něj, protože to bych se asi nic nepomodlil, ani bych nic nepřečetl a vůbec, chtěl jsem mít klid. Sedl si vedle něj postarší pán a on se s ním dal hned do řeči.

Cestou do Benešova jsem se i přes okolní ruch pomodlil Křížovou cestu, nicméně onoho mladíka a slečny nešlo občas nevnímat. Na začátku Benešova začal se svým sousedem rozebírat počet zastávek v tomto městě, a když vystupovaly slečny, tak se ozvalo: „Mějte se slečny pěkně a pozdravujte doma“. Slečny s chichotáním děkovaly a také se s ním loučily. Cestou do Vlašimi jsem se pustil do růžence a mladík, který přišel o sousedy, nebyl chvíli slyšet. Kousek před Vlašimi však začal rozhovor s cestujícím na sedadle před ním.

„Ahoj, já jsem Ondra.“

„Ahoj, já jsem Dan.“

„Moc mě těší Dane, moc mě těší. Kam jedeš?“

„Do Vlašimi Ondro.“

„Já také jedu do Vlašimi.“

Vybavil se mi Forest Gump a poručík Dan.

Myšlenkami jsem se vrátil k čtvrtému desátku, ale najednou rozhovor opět upoutal moji pozornost.

„Co budeš dělat večer, Dane?“

„Budu s kamarády v lese, mají tam srub.“

„Tak je moc pozdravuj Dane, moc je pozdravuj kamarády... To je pěkný být v lese ve srubu.“

V tu chvíli přišla zepředu dívka, která byla pravděpodobně Ondrovou asistentkou.

„Ondro, za chvíli budeme vystupovat, tak se připrav.“

„Já si povídám s Danem, on jede taky do Vlašimi.“

„Dobře, ale připrav se.“

Dívka se vrátila na své místo.

„Máš pěkný hodinky Dane, kolik už je hodin?“

„Je 17:20.“

„Já mám také hodinky podívej, ale mám teprve 17:15.“ „Jsou pěkné a jdou ti správně, ty moje jdou napřed.“

Rozhovor se dále rozvíjel a tak jsme se dozvídali o Ondrovi i Danovi nové podrobnosti. Těsně před první Vlašimskou zastávkou jsem se domodlil růženec a Ondra se začal chystat k výstupu.

„Tak já budu vystupovat už tady, Dane. Měj se moc pěkně. Jé! Já tu jsem připoutaný“ (zápasí s pásem) „už je to dobrý, rozeplnul jsem to. Moc rád jsem tě poznal, moc rád.“

„Já tebe taky Ondro.“

„Tak já už musím jít – doprčic!“ Ondra si při vstávání obléká mikinu a narazí hlavou o madlo.

„Moc rád jsem tě poznal, Dane. A pozdravuj kamarády!“

Autobus brzdí a Ondrova asistentka ho pobízí.

„Tak já už musím jít Dane, moc rád jsem tě poznal. Měj se pěkně.“

„Ahoj Ondro!“

„Ahoj Dane moc rád jsem tě poznal! Pozdravuj kamarády. A naříd' si hodinky!“ Všichni se usmíváme a Ondra vystupuje.

Dívám se za Ondrou a ani nevím proč, ale něčím mě pořádně dojal. Pozoruji krajinu a pořád přemýšlím. Proč? Čím mě to celé tak zasáhlo? Vždyť to nebylo zas tak nic výjimečného. A najednou jsem to pochopil. Modlitba je rozhovor s Ježíšem, ale v tom hučícím autobuse to byl spíše monolog. Kdybych si býval sedl vedle Ondry, tak jsem mohl s Ježíšem mluvit celou cestu. Mohl jsem vyjít ze své ulity a ne se uzavřít jen pro sebe. Mohl jsem potěšit Ondru i sebe.

Sám si často stěžuji, že chybí přirozené mezilidské kontakty. Ondra se ve své přirozenosti a prostotě choval tak, jak to my “normální“ často neumíme. Pozdrav a úsměv mezi neznámými lidmi, pár slov, i když se neznáme. Můžeme jimi vnést radost do všední situace. A bohužel dnes vůbec nejsou samozřejmosti. Svou šanci jsem promarnil, ale Pán Ježíš ne. Jako vždy mě úžasným způsobem upozornil na to, co je důležité. Takže vás chci všechny pozdravit od Ondry. Kdyby věděl, že vám to napíšu, určitě by měl velkou radost. A naříd'te si hodinky, ať nepropásnete tu správnou chvíli!

Petr Havlín

TŘETÍ KLÁŠTERNÍ PIVOBRANÍ

Název Klášterní pivobraní zdůrazňuje, že se jedná o akci, na které jsou představována jen piva z pivovarů, které se nacházejí v prostorách kláštera. V Česku je asi 300 minipivovarů, ale v kláštrech jsou jen čtyři.

Když jsme 30.10.2015 přišli chvíli před 16. hodinou do augustiniánského kláštera sv. Tomáše na Malé straně, byli v ambitech jen 4 opati, 4 sládci, 4 organizátoři a 4 hosté. Říkali jsme si, že slibovaná akce asi ten den nebude.

Ale když o čtvrt hodinku později Hanka Konvalinková zahájila 3. KLÁŠTERNÍ PIVOBRANÍ a předala slovo opatům, poslouchala jejich slova alespoň padesátka účastníků.

Nejdříve nás přivítal hostitel – augustinián, P. Juan Provecho, OSA, farní vikář ve farnosti sv. Tomáše, který zdůraznil, že vaří a prodávají pivo jako prostředek evangelizace. Díky němu k nim zavítají lidé, které by do kláštera nenapadlo vstoupit a při pití piva si vyslechnou i některé z důvodů, proč mniši

žijí v klášteře a modlí se. Navíc část výtěžku z prodeje piva jde na obnovu kláštera a přilehlého kostela.

Břevnovský benediktinský převor, P. Petr Prokop Siostrzonek, OSB, vyzdvihl chuť jejich piva a to, že zrovna v jejich prostorách začala obnova minipivovarů v Čechách už před skoro 20 lety.

Strahovský premonstrátský opat, P. Michael Josef Pojezdný, OPraem., přiznal, že má raději víno než pivo. Není divu, když pochází z jižní Moravy.

Želivský premonstrátský opat, P. Jáchym Jaroslav Šimek, OPraem. se narodil na Vysočině a pivovar ve svém klášteře podporuje, protože provozování pivovaru může přispět církvi k ekonomické samostatnosti. Všem připomněl historku, proč během postu je možné pít i jejich zvláště silné pivo.

„Začátkem 17. století mniši řádu sv. Františka z Pauoly v klášteře Neudeck ob de Au v Mnichově vařili zvláště silné sladové pivo, kterému se přezdívalo tekutý chléb. Toto pivo pili i v době postu, protože jim dodávalo sílu a energii. Měli však pochybnosti, zda neporušují půst a tak se rozhodli požádat Svatého otce Inocence X. o schválení pití svého piva i v době postní.

Poslali mu několik soudků k ochutnání. Cestou se však pivo v teplém italském podnebí zkazilo, a když Svatý otec vychvalované pivo ochutnal, shledal ho tak nechutným, že považoval jeho pití za velký sebezápor, přínosný pro duši mnichů, a proto pití tohoto piva povolil i v době postu.“

Ing. Šurán ze Sdružení malých pivovarů měl v refektáři přednášku o malých pivovarech, a během ní zmínil i to, že jejich Sdružení stojí za obnovením provozu ve všech klášterních pivovarech.

Pak následovala ochutnávka piva z každého pivovaru. Každý stánek nabízel své nejlepší pivo, někdo 1 druh, někdo i 3. Účastníci se chovali s úctou ke klášteru a konzumovali opatrně po malých dávkách, aby mohli i na slíbenou prohlídku kostela a kláštera v nepodroušeném stavu.

A prohlídka opravdu stála za to. Především úžasný průvodce, místní kostelník, který nerespektoval čas 30 minut na prohlídku, ale chtěl se pochlubit nejen kostelem, kaplemi v ambitech, ale i hotelovým komplexem Augustiniánské lázně, kterému část prostor kláštera přenechali v pronájmu. V kostele jsme obdivovali nástrovní malby od Václava Vavřince Reinera ze života sv. Tomáše a sv. Augustina a na oltáři Rubensovo Umučení sv. Tomáše. V ambitech nás nadchla kaple bl. Karla I. Habsburského, který svou politickou roli vnímal jako roli mírotvorce během války.

Procházka hotelovou bylinkovou zahradou za svitu měsíce připomínala prohlídku římských zahrad ve filmu Velká nádhera. A stejný přírěr by se dal použít pro celou akci. Příští rok již bude putovní a přestěhuje se asi na Strahov.

Radka Poláková

**Kláštevní restauraci s novým pivovarem
otevřeme v polovině června. Už teď vás zveme
na návštěvu!**

vatikánské okénko

LÁSKA NENÍ PRAVDIVÁ, NENÍ-LI SVOBODNÁ

Drazí chlapci a děvčata,

dnes nám Pán svěruje velkou odpovědnost! Říká nám, že lidé poznají Ježíšovy učedníky podle toho, jak se mezi sebou mají rádi. Láska je - jinými slovy - průkazem křesťanské totožnosti; je to jediný platný „dokument“, který potvrzuje, že jsme Ježíšovi učedníci. Pokud jeho platnost propadne a neobnovuje se, nejsme už Mistrovými svědky. Ptám se vás proto: chcete přijmout Ježíšovo pozvání být Jeho svědky?

Chcete být Jeho věrnými přáteli? Pravý Ježíšův přítel se rozpozná podle konkrétní lásky; nikoli lásky v oblacích, ale konkrétní lásky, která vyzařuje z jeho života. Láska je vždycky konkrétní. Kdo není konkrétní a mluví o lásce, dělá jen televizní příběh. Chcete žít tuto lásku, kterou nás obdarovává? Chcete nebo nechcete? Snažme se tedy chodit do Jeho školy, která je školou života, abychom se naučili mít rádi. A učit se mít rád – to je práce na každý den.

Mít rád je především krásné, je to cesta ke štěstí. Není však snadná, je náročná a stojí námahu. Představme si například, když dostaneme nějaký dárek. Obšťastní nás, ale jeho přípravě věnovali štědrí lidé čas a námahu. Spolu s tím, co nám věnovali, nám dali také něco ze sebe, něco, čeho se dovedli zřici. Pomysleme také na dar, který vám věnovali vaši rodiče a vychovatelé, kteří vám umožnili přijít do Říma na vaše setkání u příležitosti Svatého roku. Plánovali, organizovali a připravili pro vás všechno a mají z toho radost, ačkoli se možná svojí vlastní cesty zřekli. To je konkrétnost lásky. Mít rád totiž znamená dát, a to nejenom něco materiálního, ale něco ze svého: svůj čas, přátelství a vlastní schopnosti.

Dívejme se na Pána, který je co do štědrosti nepřekonatelný. Dostáváme od Něho tolik darů každý den a měli bychom mu každý den děkovat. Chtěl bych se vás zeptat: děkujete každý den Pánu? I když my zapomínáme, On nám žádný den nezapomene dát nějaký speciální dar. Není to dar, který se materiálně drží v rukou a používá, nýbrž větší dar, na celý život. Co nám dává Pán? Dává nám svoje věrné přátelství, které nám nikdy

neodejme. Pán je navždy přítelem. I když Jej zklameš a vzdálíš se od Něho, Ježíš tě nadále má rád a chce ti být nablízku. Věř v tebe víc, než kolik ty věříš sobě. Toto je konkrétnost lásky, kterou nás učí Ježíš. A to je velice důležité! Poněvadž hlavní hrozbou, jež brání dobrému růstu, je cítit, že se o tebe nikdo nezajímá. Je smutné cítit, že jsi ponechán stranou. Pán je však vždycky s tebou

a je rád, že je s tebou. Stejně jako svým učedníkům hledí Ježíš do tvých očí a volá tě, abys Jej následoval, vyplul na širé moře a rozhodil sítě s důvěrou v Jeho slovo, to znamená vložit do života svoje talenty spolu s Ním a beze strachu. Ježíš tě trpělivě očekává, čeká na tvoji odpověď a čeká na tvoje přitakání.

Drazí mladí, ve vašem věku ve vás novým způsobem roste také touha rozdávat a přijímat cit. Pán, vstoupíte-li do Jeho školy, vás také naučí, jak zkrášlit cit a něhu. Vloží vám do srdce dobrý úmysl, totiž mít rád a nepřivlastňovat si; mít rád lidi bez snahy vlastnit je jako svoje, nýbrž ponechávat jim svobodu. Láska je totiž svobodná! Láska není pravdivá, není-li svobodná! A tuto svobodu nám dává Pán tím, že nás miluje. On je nám vždycky nablízku. Vždycky totiž existuje pokušení, znečistit cit instinktivním nárokem vzít si a „mít“, co se líbí. Také konzumní kultura posiluje tuto tendenci. Avšak každá věc, pokud se příliš tiskne, pokazí se a zničí, a potom přijde zklamání a vnitřní prázdnota. Pán, pokud budete naslouchat Jeho hlasu, vám zjeví, že tajemstvím něhy je opatrovat druhého, to znamená ctít jej, chránit a očekávat. A toto je konkrétní něha lásky.

Ve svém mladém věku pociťujete také velkou touhu po svobodě. Mnozí vám řeknou, že být svobodným znamená dělat si to, co se mi chce. Tady je třeba

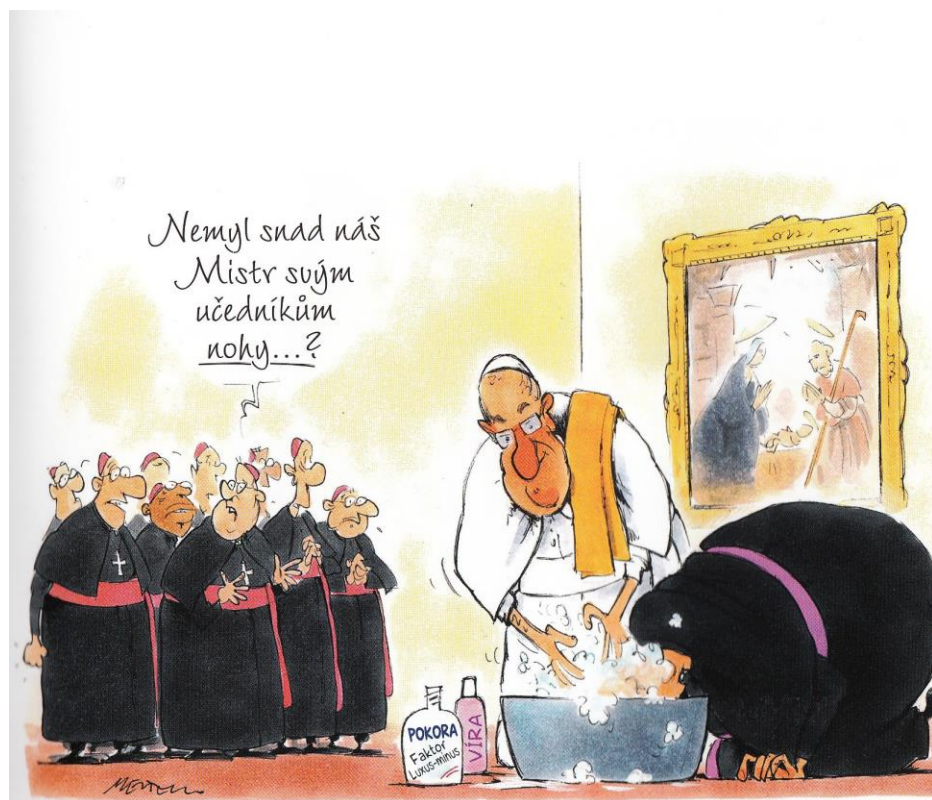
umět říkat ne. Pokud neumíš říci ne, nejsi svobodný. Svobodný je ten, kdo umí říci ano a umí říci ne. Svoboda není možnost dělat si vždycky to, co se mi líbí. To uzavírá, vzdaluje a brání být otevřenými a upřímnými přáteli. Není pravda, že když se mám dobře, všechno jde dobře. Ne, to není pravda. Svoboda je totiž dar umět si zvolit dobro. To je svoboda. Svobodný je ten, kdo volí dobro, kdo hledá to, co se líbí Bohu, i když je to namáhavé. Není to snadné. Myslím si však, že vy mladí nemáte strach před námahami a jste odvážní! - Jedině odvážná a silná rozhodnutí uskutečňují ty největší sny, za něž stojí za to dát život. Odvážná a silná rozhodnutí. Nespokojujte se průměrností, „živořením“ a pohodlným sezením na místě; nedůvěřujte těm, kteří vás odvádějí od opravdového bohatství, kterým jste vy, když vám říkají, že život je krásný jenom, když máte spoustu věcí; nedůvěřujte těm, kteří vám chtějí namluvit, že něco znamenáte, když se tváříte jako silní, jako filmoví hrdinové nebo když nosíte šaty podle poslední módy. Vaše štěstí je nedocenitelné a není na trhu; není to aplikace, kterou si stáhnete do mobilu. Ani její nejnovější verze vám nemůže pomoci stát se svobodnými a velkými v lásce. Svoboda je něco jiného.

Láska je totiž svobodný dar toho, kdo má otevřené srdce; láska je odpovědnost, ale krásná odpovědnost a trvá celý život; je to denní závazek toho, kdo umí uskutečňovat velké sny! A běda mladým, kteří neumějí snít a neodvažují se sprádat sny. Pokud mladý ve vašem věku neumí snít, není schopen snít, pak odešel do penze. Láska se živí důvěrou, úctou a odpuštěním. Láska se neuskutečňuje tím, že o ní mluvíme, nýbrž tím, že ji žijeme. Není to milá básnička, kterou se lze naučit nazpaměť, nýbrž životní rozhodnutí, které se praktikuje. Jak můžeme růst v lásce? Tím tajemstvím je opět Pán. Ježíš nám dává Sebe ve mši, nabízí nám odpuštění a pokoj ve zpovědi. Tam se naučíme přijímat Jeho lásku, osvojovat si ji a znovu uvádět ve světě do oběhu. A když se zdá, že mít rád je obtížné, když je těžké odmítnout to, co je pomýlené, dívejte se na Ježíšův kříž, obejměte jej a nepouštějte se Jeho ruky, která vás vede vzhůru a pozvedá, i když padnete.

V životě vždycky dochází k pádům, protože jsme hříšníci, jsme slabí. Ježíšova ruka nás však pozvedá a staví na nohy. Ježíš chce, abychom stáli na nohou. Ježíš to říkal chromým, které uzdravoval, krásným slovem: „Vstaň!“. Bůh nás stvořil, abychom stáli na nohou. Jedna hezká horalská píseň, která se zpívá při výstupu na hory, říká: „V umění stoupat vzhůru, není důležité neupadnout, ale nezůstat ležet!“ Mít odvahu vstát, nechat se zvednout Ježíšovou rukou. A touto rukou je

někdy ruka přítele, rodičů a těch, co nás v životě doprovázejí. A Ježíš je mezi nimi také. Vstaňte! Bůh vás chce mít na nohou, stále na nohou!

Vím, že jste schopni skutků velkého přátelství a dobroty. Jste povoláni vytvářet budoucnost společně s druhými a pro druhé, nikdy proti někomu! Nelze něco vytvářet „proti“ někomu. Tomu se říká destrukce. Dokážete podivuhodné věci, pokud se už od nynějška budete připravovat a plně žít svůj věk, který je tak bohatý na dary, aniž byste měli strach z námahy. Jednejte jako sportovní šampióni, kteří dosahují velkých cílů pečlivým, skromným a tvrdým každodenním tréninkem. Ať jsou vaším každodenním programem skutky milosrdenství, cvičte se v nich s nadšením, abyste se stali šampióny života, šampióny lásky! Tak vás poznají jako Ježíšovy učedníky. Tak budete mít průkaz křesťanské totožnosti. A ujišťuji vás, že vaše radost bude úplná.

VIGILIE SLAVNOSTI SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO

katecheze

Slavným večerem vystupujeme na vrchol velikonoční doby – do hloubky oceánu slavnosti Soslání Ducha Svatého.

Představit si DUCHA SVATÉHO, to nedokážeme. Ale můžeme pozorovat Jeho velkolepé dílo. Například: Písmo svaté říká, že na začátku byla zem pustá a prázdná a Duch Boží se vznášel nad vodami. Duch Boží vytvořil svou božskou energií všechny podstaty, formy a tvary prvků, rostlin a stromů, ptáků, ryb a zvířat, lidských i andělských bytostí. Duch Boží mluvil ústy sv. proroků ve Starém Zákoně. V Nazaretě způsobil pod srdcem Bohorodičky vždy Panny Marie začátek lidského života Božího Syna – tajemství Božího vtělení. Když Maria v pozeňnaném stavu navštívila sv. Alžbětu, sv. Jan Křtitel pod jejím srdcem v Duchu Svatém zaplesal a ona v témže Duchu Svatém poznala, že Maria je Bohorodička. Sv. Zachariáš, otec Jana Křtitele, ve světle Ducha Svatého prorokoval, že Jan bude připravovat mezi lidmi cestu Spasitelovi. Sv. stařec Simeon ve světle Ducha Svatého poznal v malém dítěti Spasitele světa. V Jordánu při Janově křtu byl Ježíš pomazán Duchem Svatým na kněze, proroka a krále a začal svou veřejnou činnost. Duch Svatý provází celé Ježíšovo spasitelné dílo. V síle, světle a lásce Ducha Svatého nás Ježíš vykupuje smrtí na kříži a v témže Duchu Svatém přemůže smrt a vstupuje do Otcovy slávy. Z Ducha Svatého a z Kristova velikonočního tajemství se rodí Církev. Duch Svatý vane v modlitbě, v kázání Božího Slova a ve svátostech Církeve. Téměř dva tisíce let vede a oživuje Kristovu nevěstu a naši matku Církev. Vychovává sbor mučedníků, apoštolů a všech svatých.

Duch Svatý účinkuje v srdcích dnešních mladých lidí. V televizním kvízu Deutschlandhale mezi filmovými a šlágrovými hvězdami přistoučila k mikrofonu mladá francouzská zpěvačka, pocházející z třinácti dětí, z rodiny žijící v Avignone. Po první písni jí byly položeny otázky. Tisíce přítomných v

hale a miliony lidí na obrazovkách napínavě poslouchali: „Kde jste se naučila zpívat?“ – „Ve škole a v kostele.“ – Jaký byl váš největší zážitek na americkém turné?“ – „To, že jsem mohla zpívat při mši svaté v jednom kostele v Harlému.“ – „Proč to pokládáte za největší zážitek?“ – Protože jsem praktikující a hluboce věřící křesťanka. Víra pro můj život znamená tu největší hodnotu a bohatství.“ Při těchto odpovědích vládlo v sále dojímavé ticho. A tato zpěvačka se jmenuje Mireille Mathieu.

Anebo nedávno v televizi byl dokument s titulem: Der Pop Star und sein Jesus – Slavný zpěvák a jeho Ježíš. Film představuje zpěváka, který je hvězdou 1. kategorie, má 62 gramodesek, které prodávají a poslouchají na celém světě. A tento zpěvák říká mladým lidem: „Já věřím v Ježíše Krista a zpívám o Ježíšovi. Ježíš je pro mě cesta k Bohu. Ježíš mě vede k Bohu. Ne fyzicky, ale tak, že skrze Ducha Svatého vstoupil do mého života, jako když někdo vstoupí do mého pokoje. Nemusím ho vidět, ale slyším ho a těším se z jeho přítomnosti. Ježíš je pro mě také cesta k lidem. Proto jsem byl i v Bangladéši, abych na vlastní oči viděl bídu lidí a pomáhal jim. Já zpívám o Ježíšovi, abych lidem pomáhal nalézt cestu k Bohu a k bližním.“ Takto mluví slavný zpěvák, který se jmenuje Cliff Richard.

Nepoznáváte v tom sílu, světlo a lásku Ducha Svatého? A tak v tento slavný letniční večer jsme si trochu přiblížili působení Ducha Svatého. Ale to je jen půlcesta k Duchu Svatému. Otevřeme se mu v každodenní modlitbě, ve čtení Písma svatého, v rozjímání, ve mši svaté a ve sv. přijímání životodárné Eucharistie, aby i nás Duch Svatý naplňoval a prozařoval svou silou, světlem i láskou, a tak budeme všichni o něco šťastnější a radostnější!

Požehnané a životodárné Letnice!

P. Jan Křtitel František Václav Mrákava, O.Praem.

SLAVNOST SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO – BOŽÍ HOD SVATODUŠNÍ

Padesátý den po zmrtvýchvstání Pána Ježíše Krista, když dožrálo velikonoční tajemství, přijali apoštolové Ducha Svatého. Do světa vstoupila Kristova Církev. Duch Svatý naplnil Kristovy učedníky světlem, silou a láskou a oni se rozešli do všech stran tehdejšího světa zvěstovat lidem radostnou zvěst z hlubokého osobního spojení s Bohem skrze Pána Ježíše Krista v Duchu Svatém.

Kdyby Pán Ježíš Kristus zůstal ve viditelném lidském těle na světě a bydlel by v Nazaretě nebo v Jeruzalémě, museli bychom cestovat, abychom se s ním setkali a to by bylo spojeno s velkými obtížemi (daleká cesta, velké cestovné, války atd.). A kdo ví, kolikrát v našem životě by se nám to vůbec podařilo. Možná u někoho nikdy. Pán Ježíš Kristus však opustil svou viditelnou tělesnou přítomnost na tomto světě a nahradil jí pro nás svou neviditelnou přítomností v Duchu Svatém. Nemusíme nikam cestovat, ale na každém místě se s ním můžeme vroucně sjednotit v Duchu Svatém. Tohoto spojení s Pánem Ježíšem Kristem v Duchu Svatém dosáhneme tak, že otevřeme své srdce pro Ducha Svatého:

- 1) touhou po Duchu Svatém
- 2) modlitbou, kterou se ponoříme do Ducha Svatého
- 3) rozjímáním Božího Slova v přítomnosti Ducha Svatého
- 4) svatým přijímáním životodárné Eucharistie.

A že si Pán Ježíš Kristus přeje takové spojení v Duchu Svatém s námi, to víme z Písma svatého, kde Pán říká: „Hle, stojím u dveří a klepu. Kdo uslyší můj hlas a otevře dveře, k tomu vejdu a budu jíst u něho a on u mě“ (Zjv 3,20). Anebo: „Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo a můj Otec ho bude milovat a přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek“ (Jn 14,23) Sv. Pavel píše Římanům: „Naděje však neklame, protože Boží láska je nám vylita do srdce skrze Ducha Svatého, který nám byl dán (Řím 5,5). V Duchu Svatém je každý člověk schopen prožívat Boží blízkost přítomnost s Pánem Ježíšem Kristem.

Sv. Kateřina Sienská (svátek 29. dubna) se od útlého dětství zbožně modlívala a každý den se účastnila slavení mše svaté. V patnácti letech vstoupila do třetího řádu sv. Dominika v Sieně. Avšak její matka pro ní stále vyhledávala vhodného ženicha a naléhala na ní, aby se vdala. Proto si Kateřina ostrihala nádherné vlasy, aby se ženichovi nelíbila a aby překazila matčiny plány. Kateřina toužila celý svůj život zasvětit Bohu. V Duchu Svatém toužila žít pro Boha. V devatenácti letech dosáhla v modlitbě v Duchu Svatém vroucný vztah k Pánu Ježíši a napsala o tom: „Uzavřela jsem duchovní zasnubky s Pánem Ježíšem.“ V sedmadvaceti letech v hluboké modlitbě v Duchu Svatém s úžasem pocítila, že má na rukách, na nohách a na srdci stigmata či rány ukřižovaného Ježíše. Takovou velkou lásku k Pánu Ježíši do jejího srdce vléval Duch Svatý, a ten jí obdaroval velkými dary:

- 1) Způsobil v ní mimořádnou moudrost v božských i světských věcech – na poradu si jí vzali nej přednější osobnosti církevního i světského života.
- 2) Působil v ní mimořádnou sílu, kterou zázračně uzdravovala nemocné.
- 3) Působil v ní mimořádnou lásku k chudým a nemocným lidem – posluhovala jim a poskytovala služby nejtěžšího druhu s přesvědčením, že to koná samotnému Pánu Ježíši Kristu.
- 4) Působil v ní mimořádnou horlivost – strhávala lidi na kolena před Pánem Ježíšem a mnoho lidí přivedla k víře v Boha a k proměně života.
- 5) Působil v ní mimořádnou radost – ve svém životě byla nesmírně šťastná a plná radosti. Prožívala hluboce slova: „Zůstaňte v mé lásce..., aby moje radost byla ve vás a aby se vaše radost naplnila“ (Jn 15,9-11).

Cítíte v tuto velkou slavnost, že čím vroucněji se budeme otevírat Duchu Svatému a nořit se do něho, tím příjemnější a radostnější bude naše víra? Přičinně se s pomocí Ducha Svatého o vroucný osobní vztah k Trojjedinému Bohu, abychom naplnění radostí a štěstím mohli zpívat: „Velebí má duše Hospodina a můj duch jásá v Bohu mém Spasiteli.“

Požehnané a radostné Letnice!

P. Jan Křtitel František Václav Mrákava, O.Praem.

VTIPY

Proč je i pro Pána Boha obtížné získat místo vyučujícího na vysoké škole:

Má jenom jednu známou publikaci.

Ta je v hebrejštině.

Nejsou v ní odkazy na další prameny.

Nebyla publikována ve známém vědeckém časopise.

Mnozí pochybují o tom, že ji napsal osobně.

Je nutno přiznat, že je známá po celém světě - ale co dělal potom?

Jeho schopnost týmové práce je velmi omezená.

Ostatním vědcům se nepodařilo zopakovat jeho experimenty.

Nepožádal etickou komisi o souhlas s experimentováním na lidech.

Když se mu první pokus nevydařil, pokusil se zahladit stopy utopením pokusných objektů.

Jedince, kteří se nechovali podle očekávání, vyřadil z pokusného souboru.

Nechodil do přednášek - jenom vzkázal studentům, co si mají prostudovat

Nechal za sebe učit svého syna.

První dva studenty vyhodil, protože se naučili něco navíc.

I když má jen 10 požadavků, většina studentů v praktickém testu propadne.

Konzultace poskytuje jen velmi zřídka, a to ještě na vrcholku hory.

Paní Macháčková šla po náměstí a potkal ji kněz Opička: "Jak se máme, paní Macháčková, neoddával jsem vás před dvěma lety?" "Ano, otče, byl jste to vy. Mám se dobře." "A co nějaké ratolesti, už máte?" "Ještě ne, otče." "Jedu příští týden na konferenci do Vatikánu, tak tam za vás zapálím svíci." "Děkuji mnohokrát, otče." Minulo několik let a potkali se znova. Kněz se ptá: "Dobrý den, paní Macháčková. Tak co, jak se vede?" "Ale, docela to ujde, otče." "A co dětičky, už nějaké máte?" "Ano, otče. Mám dvojce dvojčata a k tomu čtyři další - osm dohromady." "To je báječné. A co váš pan manžel?" "Včera jel do Vatikánu, sfouknout tu pitomou svíci!"

Do vlaku přistoupil mladý muž. Byl zarostlý, šaty měl potřhané a na krku mu visel velký kříž. Upravený spolucestující usoudil, že by měl na něho zapůsobit a začal: "Zdalipak víte, mladý muži, co symbolizuje ten předmět, který máte na krku?" "Ty vole, kdybys ty věděl, co ten pro nás vytrpěl, tak bys ho nosil taky!" zaznělo mu v odpověď.

Ve vlaku cestuje mladík a čte Bibli. Najednou vykřikne: “Hospodin je borec, převedl Izraelity Rudým mořem!” Spolucestující ho zchladí: “Prosím vás, na tom není nic zázračného, tam bylo jen 20 centimetrů vody.” Mladík čte dál a po chvíli opět zvolá: “Hospodin, to je borec, utopil Egyptany ve 20 centimetrech vody!”

Pokleká dívka u zpovědnice: “Mám velký hřích, padre! Dívám se často do zrcadla a uvědomuji si, že jsem moc krásná.” “Ale jen se uklidni, dcero! Mýlit se neznamená hřešit.”

Pan farář na začátku mše svaté říká do mikrofonu: “Pán s vámi.” Poznává, že mikrofon nefunguje a polohlasem si říká: “Ten mikrofon je vadný, něco s ním je.” A z kostela se ozve sborem: “I s tebou.”

Kostelník nevěří svým očím. Paní Majerová klečí zbožně v lavici, před sebou modlitební knížku a vedle ní umělý chrup. “Asi vás ruší při modlení, že?” ptá se se zájmem. “Ale kdeže, ta protéza je mého Emila. On by mi jinak mezitím snědl doma štrúdl!”

Chlapec měl na základní škole velmi slabý prospěch, z většiny předmětů měl čtyřky a pětky. A tak se rodiče rozhodli ke změně - přeřadili syna na církevní školu. A na dalším vysvědčení se objevily jedničky a dvojky. Rodiče jásali a ptali se syna, co je příčinou tak výrazného zlepšení. Chlapec odpověděl: “Vešel jsem do třídy a tam na zdi visel ukřižovaný muž. Ve vedlejší učebně taky a na chodbě znovu ukřižovaný muž. A tak jsem si řekl: Musím makat nebo to se mnou špatně skončí!”

Na faru přišla rázná dáma a hned: “Pane faráři, musíte nás rozvést!” “Cože?” nechápal kněz. “No rozvést, my už to spolu nevydržíme!” vysvětlovala rázná dáma. “Aha,” chytal půdu pod nohama kněz, “ale to přece nejde, manželství je nerozlučitelné, však jste si to slíbili, dokud vás smrt nerozdělí.” “Jaképak slíbili neslíbili, když jste nás sezdal, musíte nás i rozvést. A vůbec, my si to klidně zaplatíme!” trvala na svém dáma. “Hm” zamyslel se kněz, “no, přijďte zítra, ono to nejde tak nahonem, na svatbu jste se přece také připravovali, pěkně se oblečte, nějak to zkusíme.” Dáma spokojeně odešla domů a druhého dne připlula na faru v róbě a v doprovodu okravatovaného manžela. Kněz je přivítal, vzal kropáč, rozmáchl se ... a bim dámu po hlavě! A bim pána! A znova dámu, a znova pána “Co to děláte?!” vzpamatovala se po chvíli ze šoku dáma. “No vždyť jsem říkal - dokud vás smrt nerozdělí”

Vězeňský kaplan promlouvá k recidivistovi, který už potřetí vyloupil pokladnu: “Můj synu, až se dostaneš na svobodu, rád ti budu pomáhat.” “Moc děkuji za nabídku, důstojnosti,” povídá vězeň, “ale na to musí být odborník.”

Mladší kněz, který při své činnosti využívá počítač, začíná mši svatou: Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého. Enter.

SVATODUŠNÍ SVÁTKY V ŽELIVĚ

14.5. (sobota) 21:00 hod.

svatodušní vigilie

15.5. (neděle) 10:30 hod.

pontifikální mše svatá

doprovází:

Žákovský orchestr ZUŠ Pelhřimov

zpívá: Musica Siloensis

SRDEČNĚ ZVEME!

L. Cantec

INFORMACE O VYDÁNÍ

Vydáno pro vnitřní potřebu Římskokatolické farnosti v Želivě.

Stálá redakce: P. Tadeáš R. Spišák, P. Peter Palušák

Příprava tisku: Jan Píkl, Eva Jurečková. Všem děkujeme za příspěvky.

Vaše svědectví, zážitky a další příspěvky můžete posílat na siloe.zeliv@gmail.com
